

- Струва ми се, че е точно така... – каза спокойно Лола. Добре, че седях; щях да падна иначе в безсъзнание. Пиехме кафе в "Под липата", в десет преди обед. Тъй като нямаше свободни места, седяхме на маса, на която, заврял глава в ръцете си, спеше някакъв кореняк – пиян от предния ден. През витрината се виждаше улица "Македонска", по която се нижеше щастлив народ без проблеми. Никой от минавачите не можеше и да сънува как в този момент научавам, че скоро ще стана баща. Чудесна обстановка, за да ми бъде съобщена една толкова важна новина! Във филмите, които бях гледал, това ставаше съвсем различно: шепот в сянката на бряст, а след това бъдещият баща прошепва: "Наистина ли?" – и вдига бъдещата майка на ръце, та я завърта около себе си. "Ти си луд! Ще смачкаш бебето." Тогава той изтичва от бараката или от замъка, все едно, и се втурва обезумял през избуялата трева на Уолт Уитман, вдигнал ръце към небето. Тя го гледа нежно. Такова дете е, а скоро ще бъде баща! Но тука няма полета, по които да тичам. До първата трева трябваше да пътувам с трамвай най-малко четирийсет минути, а пари имаше само за две кафета и две газирани води, не и за трамваен билет до полетата, по които да тичам с виковете: "Ставам татко, ставам татко!" Ако се втурнех към сградата на "Политика", най-вероятно щях да бъда сгазен като дъждовен червей.

- Сигурна ли си?

- А-а, не! – каза Лола, като припали нова цигара от старото огънче.

Онзи временен припадък, мъчителното чувство и странните желаниа, значи, не са били случайни.

- Какво мислиш да правиш?

- Отде да знам? – казах. – Това ми се случва за пръв път...

- Преди всичко би предпочел да ти кажа, че се майтапя, а?

- Не се ли...? – хванах се за сламка.

- Не.

- Вашите знаят ли?

- Не.

Пияният надигна глава, почувствал, че на неговата маса става нещо напрегнато. Погледна ни с мътни кръвясали очи. Какво можеше да види? Идилия! Една миловидна кестенява девойка със сиви очи, току-що казала, че ще става майка. След като явно не му бяхме особено интересни, той пак отпусна глава и потъна в нирвана. Само си смени страната, тъй като, изглежда, му се беше схванал вратът.

- Май си умря от страх, а?

- Ами! – казах с разтреперан глас, а беше истина и тя знаеше, че аз знам, че тя знае, че наистина си умрях от страх. Тогава ме накара да тръгна на работа. Съгласих се. Имах доверие на Лола. Тя спада към онзи род жени, които могат всичко, щом веднъж се решат на това. Има дълги врееновидни пръсти, които са толкова сръчни, че без страх можете да й поверите най-тънкото стъкло, най-миниатюрния механизъм, най-крехкото нещице, на което държите, и при това да бъдете сигурни, че няма да го повреди или счупи. Около нея е сигурността. Където е тя – там е домът! И на масата в старото кафене "Под липата", което цяло миришеше на агнешки черва със сос и изпоцапани шприцове, тя е в състояние да създаде топла домашна атмосфера, така че и заспалият пияница да стане част от мебелите – табуретка или статив за ваза с цветя. Пресилвам ли, като казвам, че дори и по онова време, когато нямахме зако-

нен брак, Лола беше своеобразен ръководител в сянка? Винаги ми предоставяше възможност да се чувствам мъж, глава на семейството, без дори да забележа колко дискретно ме командва. Един незавършил студент по така наречената "чиста" философия (сякаш съществува мръсна!), ни най-малко не е най-добрата партия за белградска девойка от порядъчно семейство. Лола умееше да предвижда нещата, може би долавяше с някакво женско сетиво, че не съм от лош материал? Най-много ѝ се харесваше това, че нямам родители. Винаги ми казваше, че не понася роднини, дори и собствените, и че ще се омъжи само за сираче. Отговарях, значи, на най-важното условие.

- Имаш ли акт за раждане?

- Нямам.

- Адресна регистрация?

- Никъде не съм регистриран.

- Удостоверение за поданство?

- За какво ми е?

- Та какво изобщо имаш, бе човече? – промърмори в просънница пияният.

- Нея си имам! – казах.

Не чу отговора ми. Пак бе заспал. Не можеше и да сънува, че е свидетел на най-важното събитие в живота ми.

- Да го вземем ли за кръстник? – попитах Лола, която, съсредоточена над списъка на необходимите документи, подчертаваше най-важните точки.

И така, за един единствен ден, за по-малко от половин час, узнах, че ще стана баща и съпруг. Зажумях и се оставих на събитията.

Тръгнах да си вадя удостоверения и свидетелства.